

tage staaende Arrest ud af Lovforslaget, og det forekommer mig derfor, rigtignok, at de Betragtninger, der bleve gjorte gjældende af den ærede Landssthingsmand her fraas overfor (Tobiesen), ikke have særdeles meget at betyde. Spørgsmaalet om den nævnte Strafs Bæsen i Almindelighed ligger nemlig saaledes ikke for, og det Gæste, der i Dag paa dette Punkt beskæftiger det høie Things Opmærksomhed, er Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal vælge 36 eller 27 Timer som Maximum, eller om den omhandlede korte og virksomme Straf, som man vil give Krigsministeren ved Straffeloven, skal kunne udstrækkes til 4 Dage. Men i saa Henseende forekommer det mig nu virkelig at være af Betydning, at vi her staa lige overfor noget ganske Nyt og Ukendt, og at det derfor er naturligt, at man nu indskrænker sig til det Mildere og i alt Fald først lader Erfaringens Vidnesbyrd afgjøre, om man tør gaa videre og udstrække Straffen til 4 Dage. — Det har ikke været Udvalget muligt at se, at naar man vil give Krigsmagten det omhandlede korte og virksomme Straffemiddel, da ikke 27 Timers eller 3 Dages Anvendelse af samme skulde kunne være tilstrækkelig. Fører Forbrydelsen efter sit Bæsen nødvendigvis en større Straf med sig, ja, da kender den foreslaaede Straffelov jo ogsaa andre saadanne. Jeg tror derfor, at man bør blive staaende ved, hvad Thinget forrige Gang i saa Henseende vedtog. At Straffeloven derved i sin Helhed skulde blive altfor mild, det tror jeg ikke paa nogen Maade vil kunne siges. Netop forsaavidt, der er Spørgsmaal om den staaende Arrest, vil vistnok en Sammenligning med fremmede Lovgivningener snarest give det Resultat, at vor militære Straffelov bliver strengere end adskillige af dem, thi et saadant Middel kendes ikke i alle fremmede militære Straffelove. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, der staar i umiddelbar Forbindelse hermed, nemlig det, der omhandles i Endringsforslaget under Nr. 10 til § 50 om Konverteringen af Straffene, skal jeg kun sige et Par Ord. Jeg tror nemlig, at det er temmelig ligegyldigt, hvorledes man i saa Henseende stiller Sagen, thi der er jo ikke her Tale om, at en militær Person, der er bleven dømt til et vist Kvantum af Bagtarrest,

kan vente at se denne Straf forandret til staaende Arrest. En Dom, der lyder paa Bagtarrest, vil ikke blive konverteret til staaende Arrest, og omvendt en Dom paa staaende Arrest ikke til Bagtarrest. Hele Betydningen af den i § 50 opstillede Skala, er, saavidt jeg kan se, den, at give Dommerne selv med Hensyn til Balget af Straffen en Maalestof til deres egen Veiledning. Jeg tror nu rigtignok, at man maa sige, at Dommerne sædvanlig vilde have det paa Følelsen, om det er rigtigt at dømme den Paagjældende umiddelbart til et vist Kvantum af staaende Arrest eller til Bagtarrest, uden at der vil blive Spørgsmaal, om at konvertere den ene eller den anden Straf, og jeg tror derfor rigtignok heller ikke, at man skal lægge nogen særdeles Vægt paa den Forandring, som nu bringes i Forslag. Men i og for sig er det dog ganske naturligt og maa vistnok indrømmes, at en Straf af staaende Arrest netop i sin Fortsættelse maa blive mere indgribende og virksom end i Begyndelsen, og det er derfor vel ogsaa ret naturligt, at man, naar man skal udmaale den med en anden Straf, tillægger denne dens voxende Styrke og Betydning en vis Indflydelse. Det er dette, som Udvalgets ved 2den Behandling vedtagne Endringsforslag har gjort, men som den ærede Minister nu foreslaar paany forandret. Stor Magt ligger der, som sagt, ikke paa Spørgsmaalet.

Det høie Thing vil vistnok billige, at Udvalget og særlig dets Ordfører med Hensyn til Spørgsmaalet om Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse har ladet Forhandlingen væsentlig bevæge sig mellem, om jeg saa maa sige, de rent militære Elementer her i Saleh. Det vil forstaaes, at et Udvalg, der har havt den Være at have to saa dygtige Repræsentanter for Hæren i sin Midte, som det i denne Sag nedsatte Udvalg har havt, ikke har kunnet Andet end i sin Helhed, at slutte sig til den Anskuelse, som er bleven udtalt af dem og det med en overordentlig Styrke. Et maa jeg strax tillade mig at sige, og det er, at det rigtignok forekommer mig besynderligt, at man overhovedet vil lade den nævnte Straf blive staaende i den militære Straffelov, naar man kun vil give den Anvendelse i 2 Paragrafer